

KAVIAR

CULTURA • EROTIKA • MŪVESZET • HALADÁS

Asztali disz

Képmás

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timișoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Ioan Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timișoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenta

Előfizetési árak Romániában:

Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németország. „ 3 márká
Olaszországban „ 40 lira

Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucurestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 gar.; 4 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BEN GIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Bütykán Vilos

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Asszonyok golgotája

E. WEISE

Az óra tompa kongással verte el a hatot. Az asszony az ágy fehér, gyűrött lepedőjén odatapadt a férfihez. Szerelmesen a fülébe sugta:

— Kurt ne menj még! Maradj, gyere szeress! Még!

A férfi fáradtan bontakozott ki az ölelő asszonyi karok közül.

— Holnap szivem. Holnap ismét eljövök, de ma már mennem kell, egy nagyon fontos ügyletem van ma este, ami nem tűr halasztást.

Megcsókolta egypárszor az asszonyt, aztán öltözni kezdett. A nő lustán nyult el az ágyon. Kielégülve, puhán nyújtózkodott. Már közel volt a negyvenhez, de azért idomai formásak és teltek voltak. Szemei érzékiek voltak, de arckifejezése egészbe véve gyengéd, nőies volt.

A férfi felöltözött és bucsuzni kezdett. Az asszony a nyakába kapaszkodott.

— Kurt eljössz holnap? Mondd, hogy eljössz! Ugy félek, hogy nem jössz többet. Kurt szeress engem, hisz nélküled nem tudnék élni.

A negyvenéves asszony

másodvirágzása márféltékeny természetű, gyanakvó, de szenvedélyesebb mint első szerelmeiket élő nőké.

A férfi megnyugtató, gyengéd szavakat sugott neki és forrón megcsókolta.

— Te kis buta Elsiem, hát hogyne jönnék el holnap, te kis csacsi. Persze, hogy eljövök. Na de most a viszontlátásra.

Az asszony az ablakhoz ment, félrehuzta a függönyt és kinézett az uccára. Már sötét volt, de a hó erősen világított. A kis téren alig egy páran jártak. A férfi kijött a kapuból és átvágott a téren, az asszony szerelmes szemekkel nézett utána. Átment a tulsó oldalra és a sarkon megállt. Az asszony már el akart jönni az ablaktól, mikor kíváncsi lett, hogy az miért állt meg. A férfi elkezdett fel és alá sétálni. És egyszerre az asszony a szívében egy tompa ütést érzett, megtántorodott. Szeméből kibuggyant a könny. Egy karcsu, magas nő jött a férfihez, kinek az kezét csókolt, karonfogta és elindultak.

Gyors sietséggel kapta magára a ruhát és a következő percben már lent volt a téren. Még arra is gondja volt, hogy piciny kis háromlövetű revolverét magához vegye és aztán szinte futva, utánuk ment. Amint az uccába beért még látta, hogy azok befordulnak egy ház kapuján. Fájdalmasan szisszent fel.

— A lakására viszi, az ágyába fogja fektetni, abba az ágyba, hol annyiszor hazudott neki szerelmet és lehet, talán ennek a nőnek is hazudik. És tán még egy harmadik van! És talán annak is hazudik. És egy negyedik, ötödik. Ur Isten! Hát ez a mi sorsunk?

A nőt már nem gyűlölte úgy mint az első pillanatban, most már sajnálta. Csak a férfit kezdte megvetni, de azt sem tudta teljes szívéből, mert minduntalan elébe tűnt annak mosolygó, sima arca. Eközben a kapuhoz ért. Ott megállt. Nem tudta mit csináljon? Bemenjen hozzá? De milyen jogon? Hogy őt megcsalja? Hát mit csináljon vele? A keze a revolver

agyához ért. Lassan indult fel a lépcsőn. Az agya már nem működött, az ösztöne vitte előre, tovább! Az ajtó előtt megállt, óvatosan megpróbálta lenyomni a kilincset. Hah mily feledékenyek azok, elfelejtették bezárni az előszoba ajtót! Nagyon el lehetnek foglalva egymással.

Bent volt a sötét előszobában. Megállt. Itt volt az ő lakásán. O milyen jól ismerte már itt a járást, ez itt a háló, amott a fürdőszoba, ez itt egy kis atelier. Ott, ott, a hálósoba... Ti szép idők, mikor boldog, mámoros szívvel jöttem ide. Ti szép idők, mikor boldog, mámoros szívvel mentem el innét.

Tisztán érezte, hogy ezek az idők többet nem jönnek el.

— De most mit csináljon? Közel ment az ajtóhoz, hallgatózni kezdett.

Halk, bugó, boldog kacajok, csókok zaja. A keze ismét a revolverhez ér. Egy kis sikítás. A keze önkéntelenül megfogta a revolver agyát. Kéjes szavak...

— Kurt... Kurt...!

Valami nagy, különleges érzés fogta el, a revolvért kivette köpenye zsebéből. Bent az ágy recsegett. A dobhártyáját mintha nehéz vaskalapácsokkal döngötnék. Aztán csend lett. Kinos, idegölő csend. A vihar után beálló nyugodtság. Az asszonynak ott küni az idegei megtagadták a szolgálatot. Ujjai görcsösen szorongatták a revolvért. Megreszketett és benyitott a szobába.

Egy erős sikoly és egy megdöbben kiáltás fogadta. Ő megtorpant, felhördült és a kezéből kiesett a fegyver.

*

A nő, aki a férfi mellett feküdt — az a saját leánya volt.

Egy székre rogyott és kitörő heves zokogás rázta meg. Az ő kis ártatlannak hitt leányát itt ennek a férfinak a karjai között találta. Mindenre el volt készülve csak erre nem. Erősen, fel-fel csukló fájdalommal zokogott. Siratta a leányát és saját magát.

— Stefi!... Stefikém!... Hát te is?...

A leány először nem értette a dolgot. Nézte az anyját, az arca lassan sápadni kezdett. Revolver, összerokkodás és aztán „te is?” A szívén egy ütést érzett. Egyszerre mindent megértett. Megértette azt, hogy mit sirat az anyja. Az ő közös tragédiájukat, hogy ők mindketten szereték ezt a férfit, ezt az aljas férfit. A leány ránézett. Ezt az aljas, édes egyetlen embert. Nem tudta őt gyűlölni, csak magukat sajnálta. Amint látta ott zokogva az anyját, a sok keserűség felgyülemlett benne és kitört könnyein keresztül.

— Anyám, édes anyám, hát itt kell nekünk találkozni? Hát miért hagytál egyedül, miért nem vigyáztál reám?

— Miért nem vigyáztam magamra? Jobb lett volna nekem régen elpusztulni. Bűnös, nágyon bűnös vagyok én. — Zokogott föl az asszony.

A leány megsajnálta az anyját és vigasztalni kezdte:

— Ne sirj anyuskám, nem vagy te bűnös. Te csak élni akartál egy kicsit, mint én. Ő a bűnös, az egyedüli bűnös, de azért tudom, hogy te, hogy mi nem tudjuk gyűlölni, mert szeretjük. Nekem házasságot ígért, nem hittem, csak élni akartam, hisz oly jó volt élni, anyuskám.

Az asszony csak tovább zokogott, ő nem tudott úgy gondolkozni, mint a leány.

— Bűnös vagyok nem nézhetsz már rám szeretettel, meg kell halnom.

— Dehogy kell meghalnod anyuskám, élned kell és kell, hogy szeressük, nagyon szeressük egymást.

— Hát ilyen erős vagy te Stefikém? — Könnyes, bámuló tekintettel nézett a leányára, nem értette annak erős hitét és csendesen tovább sirt.

— Muszáj erősnek lennünk anyuskám, mert minekünk asszonyoknak nem adatott meg az, hogy küzdeni tudjunk a boldogságunkért, nekünk

várni kell rá, míg ajándékba kapjuk a sorsától és ha az elveszi tőlünk, akkor a mi sorsunk a csendes lemondás. Megnyugvás. Asszonyok golgotája.

A leány öltözni kezdett, miközben beszélt, dédelgette, vigasztalta az anyját. A férfi az komoran, kicsinységének minden tudatában állt ott földre süttöt szemekkel. Érezte, hogy ez a két asszony megnőtt. Nagyok lettek, hogy fejük fölött glóriafény ragyog és hogy ő mily kicsiny. A leány tovább bátorította az anyját

— Így anyuskám. Nagyon kell szeressük egymást. Aztán elmegyünk innen valahová messzire, ahol senki sem fog ismerni minket és...

— És?

— És bátorítani, biztatni fogjuk egymást.

A leány szemében két könnycsepp ragyogott.

— És azután... azután bevárjuk, ha jön. És szépen felneveljük.

— Stefikém, milyen erős vagy te.

— Muszáj anyukám, hisz csak ketten vagyunk. Két asszony. Bátornak, erősnek kell lennünk. Na gyere anyuskám.

Azután csendesen, könnyes arccal, még egy pillantást sem vetve a férfit... elindultak.

Elindultak. Két asszony. Valahová messzire. Ahol bátorítani, biztatni fogják egymást. Ahol egy csendes lemondás lesz az életük. Egy soha befejeződést nem nyerő szerelem. Valahová messzire. Ahol nem várnak már semmit a sorsától. Ahol ketten lesznek. Két asszony. Ahol bevárnak valakit és felnevelik maguknak. Csak nekik. Két asszony. Akik élni akartak. Két szerencsétlen asszony, elbujni messzire. Ez az ő sorsuk. Asszonyok sorsa. Asszonyok golgotája.

Ford. „NARCISUS“

Vésnöki munkák!

Figyelem!

Alkalmi ajándékok

vésése rendkívüli olcsón

Atelier de Gravura, Timisoara I.

Mercy ucca 2.

Jack Blacktawn a hűtlen nők szigetén

Angolból fordította Félegyházi András.

Mikor Jack Blacktawn felnyitotta a szemét, magasan állott fölötte a nap. Azonban elsősorban nem a nap állása érdekelte, hanem a hely, ahol magát találta. Nem messze tőle zugott a tenger, ő pedig lágy tengeri homokon hevert a parton.

És lassankint emlékezni kezdett az elmúlt órákra.

Rettenetes vihar volt az, amely a Glasgow City gőzöst a Déli tengeren utólérte. Menydörgött az ég, cikkázott a sok villám. A hullámok úgy dobálták a hajót, mint valami játékszert. A hajó sorsa meg volt pecsételve. A vihar felfordította és Jack Blacktawn csak arra emlékezett, hogy a süllyedő hajóról beugrott a tengerbe. Nem volt sok reménye a megmenekülésre így sem, azonban nem akart a hajó testébe zárva elpusztulni. Maga sem tudta, hogyan menekült meg. Valószínűleg a habok vetették ki a homokos partra, ahol most felébredt.

Feltápáskodott és megindult, hogy szétnézzen a szigeten, amelyre a véletlen balsors hozta.

A parttól nem messze pálmaterdőt talált. Éhségét csillapította egy marék zamatos datolyával, aztán tovább ment.

Egyszerre mintha káprázott volna a szeme.

— Mi az, — mondotta magában, — délibábot látok, vagy pedig valóra vált volna a mese, hogy az erdőnek tünderei vannak?

Az erdő tisztásához ért, ahol egy csomó szebbnél szebb nőt látott. Talán nem is földi lények, gondolta magában, hanem tündérek, nimfák. És nem volt rajtuk semmi ruha. Ugy állottak ott, amint az Isten teremtetten őket. Bőrük úgy csillogott, mint a sötétszínű bronz és a napsugarak megtörték rajtuk.

A meztelen nők nem futottak meg Jack Blacktawn elől. Sőt mikor feléjük igyekezett, mosolyogtak, majd kíváncsian körülfigyelték.

Akadtak egyesek, bátrabbak a többiekénél, akik hozzáléptek és bársonypuha kacsóikkal megcirógatták az arcát.

Jack Blacktawn nem hiába volt hivatalnok éveken keresztül a Samon-szigeteken, de meg is ta-

nulta valahogyan a benszülöttek nyelvét. Azért hát megkérdezte a gyönyörű nőket:

— Kik vagytok és milyen sziget ez, melyre kerültem?

A mosolygó nők egyike válaszolt:

— Mi mindnyájan olyan asszonyok vagyunk, akiket a férjük hűtlenségen csipett és aztán büntetésből idehoztak minket. Ez egy kicsike sziget, ahol egymagunkban kell élnünk.

— De hogy van az, hogy mindnyájan ragyogó szépségek vagytok és egyetlen csunya asszony sincsen közöttetek.

Erre valamennyien harsány hangon törtek ki:

— Hát lehet egy csunya asszonyt hűtlenségen kapni? Nem. És pedig azért nem, mert a csunya nő a fenének sem kell. Csakis a szép nők követhetnek el hűtlenséget.

— És mióta divik népeteknél ez a szokás, hogy a férfiak hűtlen feleségeiket erre a lakatlan szigetre hozzák?

— Amióta népünk megvan, azóta mindig idehozták a hűtlen asszonyokat.

— Hát akkor hogyan van az, hogy egyetlen vénasszonyt se látnak itt? Hiszen a hűtlen asszonyokból, akármilyen szépek, idővel mégis csak vénasszonyok lesznek.

Erre az asszonyok mind elkomorodtak.

— Sajnos, aki idekerül fiatalon és ragyogóan, az egy sem öregezik meg itten. Mert nézzed csak azt a hegyet, mely a sziget közepéből kiemelkedik. Ez egy tűzhányó hegy. Minden hetedik esztendőben kitör. Hamut ugyan nem sokat szór ki magából, hanem retentő gyilkoló gázokat bocsát ki, melyek minden élőlényt elpusztítanak. Hát tudd meg, hogy ezért nincsen ezen a szigeten öregasszony.

— Mikor tört ki utoljára ez a tűzokádó hegy? — kérdezte Jack Blacktawn ijedten.

— A múlt esztendőben, — válaszolták az asszonyok, akik eszerint valamennyien halálra voltak ítélve.

— Ejha, — pajkoskodott Jack

Blacktawn, aki most már biztos volt róla, hogy a legközelebbi hat esztendő alatt nem kell közvetlen életveszedelemről tartani, — egy év alatt ugyancsak megsaporodtatok.

Jack Blacktawn aztán az asszonyoktól vezetve elment az erdőnek arra a helyére, ahol azoknak lakásaik voltak. Utmutatásuk szerint Jack Blacktawn is épített magának házat. Ez a ház ugyan csak egy galyakból font kalyiba volt, de az volt az érdekessége, hogy nem a földön, hanem a fák ágain kellett megépíteni, mert csak úgy nyújtott védelmet a mérges kigyók ellen.

Jack Blacktawn hamar megszokta a szigeten az életet. Ez annál könnyebben ment, mert épenséggel semmi dolga nem volt. Datolya és kókuszdió volt elég, halat pedig eleget vetett ki a partra a dagály. Gondolta magában, hogy a hat év alatt, amennyi még a vulkán legközelebbi kitörésétől elválasztja, majd csak arra vetődik valami hajó, amely fedélzetére veszi.

Harmadik éjszaka volt már a szigeten. Éjfél tájban valami neszre ébredt. Fülelt. Ugy vette ki, mintha valaki kuszna fel a fák ágain levő lakása felé. Ugy is volt és Jack Blacktawn az éjszaka félhomályában nemsokára egy alakot látott megjelenni. Azt is kivette, hogy nő volt. A nő pedig nem habozott sokat, hanem melléje feküdt, átölelte, forrón megcsókolta és...

Hogy ezek a pontok mit jelentenek, azt mindenki elgondolhatja.

Jack, aki a nőt már különben is régen nélkülözte, nagyszerűen érezte magát és szinte sajnálta, amikor egy-két órai enyelgés után a nő az éjszaka sötétjében eltávozott.

Másnap éjjel Jack Blacktawnnak újabb vendége jött. Azt azonban kezei segítségével hamarosan megállapította, hogy nem a tegnapi vendég jött el. Amig ugyanis az előző éjszakai nő vékony és karcsu volt, ez teltségével majdnem maga töltötte ki a fekhelyet. Jack Blacktawn éjszakája ismét remekül telt el.

Nappal nézegette a nőket, de

nem tudott rájönni, hogy kik voltak az éjszakai látogatók. Pedig minden éjjel jött egy-egy. Sőt volt olyan éjszaka is, hogy ketten-hárman is meglátogatták Jack Blacktawnt.

Eleintén nagyszerűen érezte magát, később azonban terhére lett a sok szerelem. Néhány hét múlva bágyadság vett rajta erőt, amely egyre fokozódott. Kezei és lábai reszkettek. Végül már el sem hagyta kunyhóját. Az asszonyok hordták neki az ételt. Egész nap holtfáradtan feküdt. De éjszaka, mikor az asszonyok valamelyike meglátogatta, mégis eleget kellett tennie azok kívánságának. Addig csókolták, simogatták tetőtől talpig, amíg petyhüdt vére felforrott és bárha tudta, hogy másnap még bágyadtabb lesz, mégis bemutatta robotos áldozatát a szerelem oltárán.

Egy év múlva nem bírta tovább. És mikor beköszöntött az este, mielőtt még valamely nő feljött volna hozzá, összeszedte utolsó erejét, faháncsból kötelet font és egy ágra felakasztotta magát.

Az egyik nő, aki felkuszolt hozzá, a fekvőhelyet üresen lelte.

Ezt reggel elmondta társnőinek. Együttessen aztán hamarosan felfedezték a fák ágai között holtan lógó Jack Blacktawnt.

Szegény Jack Blacktawn még egy napot várhatott volna.

Ugyanis aznap hajózott arra egy angol gőzös és a matrózok kíváncsiságból ellátogattak a szigetre. Az erdőben egy helyen száznál több meztelen szép asszonyt találtak, akik egy fa alatt a hajukat tépve sirtak. A fán egy halott férfi függött.

A matrózok eltemették Jack Blacktawn holttestét. Aztán visszatértek a hajóra és elmondták, hogy mit leltek a szigeten. A hajókapitány kiadta a parancsot:

— A hajónak mind a négyszáz matróza három napon át turnusokban kiszáll a szigetre és tegye meg ott férfiúi kötelességét.

A matrózok három napon keresztül alaposan megvizsgálták Jack Blacktawn özvegyeit.

Ha szép akar lenni, használjon
Kalka-féle Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant
Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

— A VILÁG legöregebb embere ezelőtt 25 esztendővel Parr Tamás angol volt, aki 152 éves korában halt meg. 120 éves korában kilencedszer nősült meg és felesége „korát soha nem vette észre”. Parr Tamásnak 58 gyermeke volt és háromezernél több unokája, dédunokáit azonban meg sem tudta számolni, nem is ismerte valamennyit. Parr Tamás halála napjáig jól érezte magát, olvasott, írt és nagyszerű beszélő képessége volt. A 152 éves angol azonban soha nem dohányzott és nem ismerte az alkoholt. Szegénysége miatt húst csak 80 éves korától kezdett gyakrabban enni.

— GYURKOVECHKY orosz orvos „Az élet művészete” most megjelent könyvében érdekes dolgokat mond el az emberi magtermékenységéről. Vannak 40 éves agastyánok akik többé nem termékenyek, de viszont vannak 70 és 80 éves emberek, akik férfiasságuk teljes erejét élvezik. Az orosz orvos szerint a magtalanság átlagosan a 65-ik évben szűnik meg. Az is előfordult nem egyszer, hogy 90 és 100 éves emberek egészséges gyermekeket nemzettek.

— AZ ERŐS dohányzás káros a potenciára nézve. A nikotin és a szerelem ép annyira nem fér össze, mint az alkohol és a szerelem. Példa rá, hogy szenvedélyes szoknyavadászok egy szép napon lemondanak a dohányzásról, mert érzik, hogy ez befolyásolja őket a nemi képességükben.

— A NŐ ÉS A DOHÁNYZÁS. A dohányzás lényegében a modern nő szokásaihoz tartozik, de nem szolgál erre nézve szigorú zsinormértékül az sem, hogy valaki ne legyen modern, mert nem dohányzik. Sokan csupán azért dohányoznak, hogy ezzel feltűnést csináljanak, viszont mások unlomból és csak igen kevés azok száma, akik azért dohányoznak, mert ez jól esik nekik. Nem az a célunk, hogy a nőket a dohányzástól távol tartsuk, bár felesleges volna külön kiemelni, hogy a dohányzás a legegészségesebb nőnek is árt, de igen üdvös volna, ha csak azok dohányozzanak, akiknek az orvosa ezt ajánlja, de azok is mértékletesen és csakis evés után.

„OREST“ erotikus elbeszélései:

C S E R É - B E R É

— Eredeti kézirat —

Egy kisfiu és egy kisleány ruhát cserélnek, mert a kisfiu kisleány akar lenni és viszont. A dolog közbejött akadályok miatt félben maradt. Ezentul a fiu sokszor volt fiu és a lány sokszor volt lány...

A kétemeletes ház fehér falaival, hatalmas ablakaival olyan volt, mint egy kastély. Elöl terraszok. Rózsallée. Körül a park, hátul a tó és a tennispálya.

Juliska a kertjük deszkakerítésé körül ógyeleg s minduntalan átkukucska a kerítés hasadékaik közt. Amikor senkit se vesz észre, elkezd hangosan kiabálni:

— Jancsi! Hej, Jancsi! Kerülj elő Jancsi!

Jancsi a tulsó kertben a kerítés felé fut.

— Halló, ki beszél? Itt Jancsi!

Juliska teste ráfeszült a kerítésre, hátára rásütött a nap, a szoknya alatt a combján egy verőfényes csik huzódott. A comb oldalán pirosan, pikánsan a harisnyakötő fodros csókra.

— Itt Juliska. Gyere át Jancsi-kám, játszunk valamit.

Jancsi vállát vonogatta.

— Ha játszani akarsz, gyere át te.

A lányka szemein egy kis reménytelen villanás fénylett át.

— Nem tudok én átmászni, — mondta csüggedten. — Lány nem tudhat kerítésen átmászni.

Jancsi nagy szemeket meresztett.

— Dehogy is nem tud. A lány éppen úgy tud a kerítésen átmászni, mint a fiu. Csakhogy te nem mersz, mert gyáva leány vagy. De vannak bátor leányok is.

A kislány lágy teste megrándult erre a szemrehányásra:

— Nincsenek bátor leányok, — mondta határozott hangon. — A leány nem lehet bátor, mert akkor fiu.

— Te nem tudsz semmit. Az első elemibe senki se tud semmit. Hát Zrinyi Ilona nem volt bátor? Pedig az is lány volt.

— Igen, de amig leány volt, nem volt bátor. Csak nagy korában lett hős, amikor már asszony volt. Az asszony, az még bátrabb, mint a férfi. Az én anyám sem fél az apámtól.

— Mindegy az leány vagy asz-

szony, akin bugyi van meg szoknya, az mind leány, még akkor is, ha asszony.

Jancsi merész lendülettel átugrott a kerítésen. Eppen Juliska elé. Orrában érzi a lánytest illatát. Valahol messze a szemeiben pirkad a kéj, de nagyon messze.

— Hát itt vagyok! Mit akarsz játszani?

— Akármit. Talán főzőcskét?

Jancsi gunyosan ránézett a lánykára és tekintete végigsiklott a finom testen és akkor már nem is volt olyan gunyos, hanem inkább meleg, olvadó a nézése.

— Azt nem játszom. Az unalmas. Amit te kotyvasztasz fűből, fából, meg levélből és homokból, meg vízből, azt ugyse lehet megenni. Főzőcskét a leányokkal játszatsz. Velem játszál zsandárt és zsványt.

Könnyek gyűltek a leányka szemeibe.

— Azt meg én nem játszhatom, — mondta csendesén. — Az fiuknak való. Istenem, hogy miért is nem lettem én fiu.

Jancsika valami csodálatos lágy-ságot érzett fiatal szívében.

— Miért akarnál te fiu lenni? A fiunak sokkal rosszabb.

A nap egy sugara átizzott a hársfa levelein és a leányka kebleire tüzött. A falusi, nyári délután lomhán lebegett felettük.

— Nem igaz, — szól, — a fiunak sokkal jobb. Annak szabad szaladgálni, szabad a földön hemperegni, szabad a fára felmászni, mert nem látszik ki a bugyi. A leánynak semmi sem szabad és semmi sem illik. A legutálatosabb dolog leánynak lenni...

Jancsi kibámult a kert mellett huzódó, tikkasztó, tüzes, poros országútra.

— Ne hidd ezt, — mondta. — A leánynak jobb. A leány mindig szép ruhába jár és mindenki deldelgeti. De minket fiukat mindenki üldöz. Ha egy leány megüti magát, az édesanyja megcsókolja: — Szegény pipiském, fáj a fejed? —

De ha egy fiu megüti magát, az apja veszi elő: „Bizonyosan rosszszalkodtál! — Bezzeg nem csókolja, hanem elnáspángolja. Sokért nem adnám, ha leány lehetnék...”

— Én meg fiu szeretnék lenni. A mama is szeretne volna, ha fiu lettem volna, de én még jobban szeretném.

Valami határozatlan vágy, ébredő érzékiség bizsergett át a fiucska testén, amikor mondta:

— Hát tudod mit, Juliska, én mondok neked valamit. Cseréljünk. Légy te fiu, én leány leszek.

Remegve álltak egymás mellett. Hirtelen támadt fel bennük az érzékiség.

— Oh te csacsi, — mondta lán-goló arccal Juliska. — Hisz azt nem lehet elcserélni. Nekem ki van furva a fülem.

A fiucska átölelte. Átölelve tartották egymást, mint két szerelmes, arcuk égett és ruhájuk meleg lett egymás testétől.

— Az nem baj. Az benő, ha nem hordasz fülbevalót.

Juliska reszketett.

— Bizony isten, benő?

Jancsi a makulátlan, hófehér bőrü leányka előtt állott és úgy tetszett neki, mintha a hársfák rá akarnának dőlni. Elvesztette a fejét!... Valami ellenállhatatlan erő vonzotta a leánytest felé, oda, a hol kéj van és élet, és a titokzatos hatalmu meztelenség, amelyet még nem ismert. Szeme tele volt az óriási vágyakat hömpölygető akarás szépségével.

— Isten bizony! A haját meg lehet vágni!

— De bajuszom lesz-e?

— Hát hogyne lenne? Akinék rövid a haja, annak bajusza nő és szakálla. Mert valahol csak ki kell nőni annak a hajnak?

— Nem bánom, fiu leszek, — egyezett bele a kislány.

— Én meg leány leszek, — hagyta rá a kisfiu. — Hát akkor cseréljünk ruhát.

Kéjtől és félelemtől lihegték. És azután...

— Minek? — kérde Juliska.

— Jaj de nagy csacsi vagy te, Juliska. Hiszen ha fiu leszel, akkor csak nem járhat szoknyában? — mondta Jancsi és ott felejtette szemét a lány ingerlő combján.

— Az igaz, — mondta Juliska.

Pacsirta szállott fel a kertből és nyilegyenesen repült az ég felé. A fiu követte tekintetével, amíg látta, hogy le nem esik, mint a feldobott kavics.

— Én meg mint leány nem járhatok nadrágban, — mondta azután. — Hát csak világos, hogy cserélünk!

— De te Jancsi! Gondolod, hogy jól fog nekem állani a nadrág?

— Hogyne. Minden fiúnak jól áll a nadrág. Csak az egészen kis fiu jár szoknyában, amikor a szülei még nem egyeztek meg, hogy fiu legyen, vagy leány?

— Hát nem bánom. Cserélünk. Tudod, hogyan csináljuk? Levetkezünk egészen meztelenre és egymás ruháit vesszük fel!

A fiu arca úgy égett, mint az alpesek hava esti időben, amikor rózsásra festi őket a hegylejtőn leguruló nap...

— Nagyszerű lesz. Mekkora fog a mama otthon nézni, ha én mint leány jövök haza.

Elkezdtek vetkőzni. Testük fehérsége vakítóan emelkedett ki.

— Na, siess Juliska! Megvagy? A bugyit is...

— Hiszen csak most fogtam hozzá. Csak nem gondolod, hogy az olyan gyorsan megy? A bugyi az ingre van gombolva!

Es két kézzel tolta le rózsás csipőjén a bugyit. Fehér combjai ke-
reken előbukkantak.

— Én már levetkőztem, — szolt buján nyújtózva a fiucska. Fehér fiuteste ragyogott a napfényben.

A leány övén most az ingecske is feltolódott. Alóla éhesen szök-
kent elő a két duzzadt kis emlő, a meggyipiros bimbódudorokkal. A két gyermek gyorsan, váratlanul egymásba kapaszkodott, combjuk egymásra illeszkedett, keblük egymásra siklott és pokolian bujálkodtak fiatalos nászban a zöld fűvön. A vágy végsőkéig megsarkantyuzta őket, végigkorbácsolt testükön a vér és lihegve kéjelegtek egymáson. A zöld fű mély vörösbe ment át. Mintha vér lett volna. Azután kábultan feküdtek egymás mellett, mint két fehér hulla.

Félóra múlva gyorsan, szégyenlősen öltözködni kezdtek.

— Te Juliska. Melyik szoknyát kell előbb felvenni? A fodrosat vagy a simát?

— Ezt csak tudhatnád. A fodros jön alul, a sima fölül.

— Milyen bolondok vagytok ti nők, hiszen a fodros a szebbik. Azt kellene felül hordani.

— Te csak vedd úgy fel, ahogy mondom. Én jobban tudom, hogyan kell leánynak lenni, mint te?

— Bizony, az előbb nagyon is leány voltál.

— És te nagyon, túl nagyon is fiu!... Csak a nadrágot nem tudom, hogy veszik fel. Elöl kell-e gombolni, vagy hátul?

— Az attól függ, hogy hány éves vagy? Ha négy éven alul vagy, akkor hátul kell gombolni, de ha idősebb vagy, akkor elől.

— És a másnival mi lesz, ami a hajamban van?

— Azt vedd le, az nem való fiúnak.

— A másnit, azt nem adom. Én másni nélkül nem tudom össze-
fogni a hajamat.

— Baj is az. A hajadat ugys le fogják vágni.

— Abból ugyan nem eszel. A hajamat nem adom s a másnimat se. Inkább nem is leszek fiu...

— Azt most már nem lehet. Én már leány vagyok. En már fel is öltözködtem egészen.

— Én is. Hát akkor állj elő!

— Te is!

Ahogy végignézett egymáson a két gyermek, isszonyuan elkezdtek kacagni. Jancsi a hasát tartotta nevetésben.

— No, ilyen furcsa fiut még sohse láttam életemben! Azt hiszem, az anyukád holtra neveti magát, ha meglát.

Juliska még jobban kacagott:

— Te meg maskara vagy. Ha az uccán így végigmegy, minden gyerek utánad szalad.

— Te, ha én csak felére olyan utálatos vagyok, mint te, egy pillan-
tatig sem maradok tovább leány.

És ezzel kezdte magáról letépni a leányruhát. Juliska hozzászaladt siránkozva:

— Hát te így bánasz a ruhámmal? És hogy összegyűrted! Vedd le, azonnal vedd le. Hálátlan kutyá!

— De te is az enyémet, te még regkigyó! Egy percig se várok.

Gyorsan újra áöltözködtek és közben újra összekapaszkodtak...

Félóra múlva mosolyogva néztek egymásra, Jancsi mint fiu, Juliska mint leány.

— Istenem, milyen jó, hogy újra fiu lettem...

— Nincs annyi kincs a világon, amiért még egyszer fiu lennék.

És azóta Jancsi sokszor volt a Juliska fiuja és Juliska a Jancsi leánya. És a ruha nagyon sokszor került le róluk.

Lovagias ügy.

— ...És mikor Blaura került a lövés sora, ő a levegőbe lőtt...

— Igázán nagylelkű ember!

— Miért nagylelkű? Elvégre azért lőtt a levegőbe, mert az ellenfele felmászott egy fára.

A harmincéves háború.

Kohnné huszonötévi házasságuk évfordulója előtt pár nappal azt mondja az urának:

— Adolf, nem tartjuk meg az ezüstlakodalmat?

— Nem, Róza lelkem, majd öt év múlva. Akkor egyuttal a harmincéves háborút is megünnepeljük.

Kritikus pillanat.

Két fiatal leány vidáman nevetgélve át akar szaladni a főút legforgalmasabb pontján. Éppen a villamos elé kerülnek. Az egyiknek sikerül az utolsó pillanatban megmenekülni, a másikat azonban elsodorja az örülden csengető kocsis és a sineken meghempergetve, a mentődeszka alá gyömöszöli. Nagy csődület támad és a mentőkocsis megjelenik. Amint a mentőautó ajtaja kinyílik és a megmenekült barátnő bepillant, hirtelen elpirulva lehajol és a mentődeszka alá kiált:

— Te, Gizus, nézd milyen csinos fiu ez a mentőorvos!...

„Perfect”

Bélyegzőgyár, vésnöki műintézet és domborműnyomda.

!!!

Gyár: ARAD

Fiók: TIMIȘOARA, Belváros, Szt. György tér 4, az udvarban.

(23)

tyu még egyszer hódolattal pendült össze és ő sietve ment föl a lépcsőn, a második emeletre. Ugy sietett és úgy elgondolkozott valamin, hogy eszébe sem jutott, hogy vannak emberek, akik ezt az utat liften szokták megtenni.

Péter újságot olvasott az ablaknál. — friss, kedves, hazai újságot — mikor a felesége belépett. Mosolyogva fogadta:

— No, csak hogy már jössz edesem. Mi újság.

— A te kezében van a friss lap és mégis tőlem kérdezed, hogy mi az újság?

A férfi megzavarodva és szégyenlősen mondta:

— Igazad van... Igazad van...

Jolán levetette a kabátját kalapjából, megigazította a haját a tükör előtt és aztán egészen közönyösen mondta:

— A korzón egy ismerőssel találkoztam. Kőrösvári emberrel. Sallayval.

Péter gyermekes truccolással dűnnyögte:

— No ugye, hogy mégis van valami újság.

— Ez nem újság. Találkoztam vele, megörültünk egymásnak, slussz, nincs tovább... no és hazakisért.

— Megörültetek egymásnak... Jolán vállat vont.

— Hát nem örültünk meg egymásnak, ha neked jobban tetszik. Sok érdekeset beszélt.

— Igazán.

— Sok friss, érdekes hírt hozott hazulról.

— Igazán?

— Mert ő csak pár nappal ez előtt jött el onnan.

— Csakugyan.

— Kiállhatatlan vagy. Hát azért is: sok érdekes újságot mesélt, elmesélte, hogy Kovácséknak kis fiuk született, elmesélte, hogy Madarasekat egzekválták hogy...

Dacosan, meleg áradatban ömlött a szó ajkáról.

Gedeon Péter valami titkolt, szomorú melankóliával nézte, hallgatta. És a szíve egészen esőn, szinte érzés nélkül elkezdett fájni.

Ez volt az első nap, mióta beteg volt, hogy Jolán hazajött és elfelejtette megcsókolni.

IV.

A táncosnő egy violaszín szalónban fogadta Sallayt. A violaszín szalón a legelegánsabb hotel

első emeletén volt, a tengerre nyílt a zölddel futtatott fehér erkélye és telisteli volt drága, kényelmes, csodásan meghitt és szemkápráztatóan elegáns butorokkal. Gaby Merlys a hadnagyot egy karcsú karosszékre ültette; a simuló bársony olyan lágyan ölelte körül a huszárt, mint egy szerelmes, meleg és mohó szép asszony. Ő maga egy óriási fehértörpén kör alatt telepedett le és a diványra maga mellé szedte apró, pompás kis házicipőkre bujtatott pókhálóharisnyás lábait.

— Most pedig fiacskám. — mondta a régi, meghitt barátság meghitt hangján — el fogod nekem szépen sorjában mondani, hogyan lett belőled, kócos haju piktorból, fess gáláns huszárhadnagy?

Sallay vállat vont.

— Ő, ez a dolog nagyon egyszerű és rövid. A piktorodást egy év alatt épp oly könnyen és halálosan meguntam, mint azelőtt egy évvel az orvosi fakultást a berlini egyetemen. Az apám különben se jó szemmel nézte a bohémeskedést. Küldözgette hűségesen a havi zsebpénzt, de a leveleiben egyre azon duruzsolt: Mikor hagysz már föl azzal a csélcsep élettel? Nem volt még elég a léhaskodásból? Én aztán kaptam magam, egy unalmas reggelén, amikor igazán nem volt egyéb dolgom, összecsomagoltam, hazamentem, besoroztattam magam katonának — és benn maradtam a hadseregnél. Csak azt sajnálom, hogy a nagy sietségben el sem tudtam bucsuzni tőled, kislányom.

A táncosnő durcásan fenyegette meg:

— Rossz gyerek. Bizony sokat sirtam miattad! Kerestelek, vártalak, egy sor írást vártam tőled, reszketve, reménykedve, mert szerettelek edesem... Talán... talán még... most is egy kicsit...

Könnyesen, elfogódva nézett rá. Sallay ráhajolt a fehér, nagyon meleg, gondosan ápolt, puha kezére, megcsókolta és azt mondta:

— Nem akartam, hogy sokáig fájjon valami ott belül a rózsás kis testedben. Ugy gondoltam, hogy jobb így, egy szó nélkül, hirtelenül, a bucsuzás fájdalma nélkül, egy hosszú, keserves, édes bucsucsók nélkül. Bocsás meg, Gaby, ha rosszul tettem.

Gaby Merlys lehunyta a szemét.

— Rosszul tetted — mondta halkán. — De a bucsucsókat...

azt nem felejtettem el, azt megőriztem, tartogattam, az a tied kis piktorom, elhoztam, ha kell...

Sallaynak tüzeset lobbant a szeme és vadul, keményen tapasztotta a száját a nő epekedve nyujtott forró kis ajkára.

Sallayban felébredt a férfi. Felállt és magához vonta a hatalmas karosszékre Gabyt. A nő engedte. Hagyta, hogy a férfi magához huzzza és akkor sem szólt, mikor a férfi lovagló pózban a térdeire ültette.

— Így ni kis babám, most lovagolni fogunk.

— De, ha leestünk, — incselkedett a lány és közelebb kuszott a fiúhoz s már teljesen az ölében ült.

— Akkor szépen felemellek és tovább lovagolunk.

Sallay közben kioldotta a könnyű kis pongyolát és a lány ott ült előtte mélyen kivágott ingben és ölen egy tenyéren kis batiszt bugyi feszült meg, mely incselkedve sejtette a rejtett idomokat.

A férfi megfogta a nőt alul, az ülepén és magához vonta.

— Jaj, ne ott az Istenért, mert sikitok!

— Ugyan miért?

— Nagyon csiklandós vagyok azon a helyen.

— Itt is csiklandós vagy? — kérdezte a férfi és megfogta gyönyörű combjait a lánynak és mind feljebb és feljebb haladtak ujjai

— Itt is, itt is — kacagott a lány, de ezt a fogást, már látszott rajta, hogy könnyebben tűri, sőt élvezetet szerez neki. Mert a kéz már felébredt benne, lélekzete gyorsabb lett és apró kis keblei hevesen emelkedtek.

— Tyű a kutya fáját, két hete szűz vagyok és te itt engem hiába kintol!

— Nem baj szívem, borulj ide és meglátod, hogy ép olyan vagyok, mint régen.

A férfi teljesen magához vonta a leányt, de, amikor a leány vágyódó karra átölelte és odaszorította a szőke fejét a katona fekete koponyájához, a férfinak egyszerre elkezdett fájni egy heves lüktetés a tüdejében és végighasogatott a mellén egy fojtó, fájdalmas, tompa köhögés.

Kiszabadította magát az ölelő karokból.

— Szivecském — mondta fájdalmasan, aprókat szagztatottan köhintve — ez a tulságos indulat, ez a sok drága, meleg érzés nem nekem való. Én beteg vagyok és itt — a

mellére mutatott — ezen göthös tudomón nemrégiben eresztettem át egy revolvergolyót.

— Azt.

— Mit csináltál? — kérdezte a nő ijedtre nyílt szemmel. — Te öngyilkosságot?...

— Miért?

— Ostobaság volt az egész.

— Szerelem?

— Dehogy. Egy részeg, szédült hajnalon belelőttem a mellembé, mert az apám aznap reggel kereken megtagadta egy tizezer leies hirtelen adósság kifizetését, nem volt más mód, megtettem. Majd beléhaltam.

— Szegény kis ostobám. Miért nem írtál nekem?

A hadnagy elpirult.

— Csacsi vagy — mondta és elfordult. Aztán sebesen tette hozzá: — Hiszen azt sem tudtam, hol vagy. És különben is...

A nő odalépett mellé.

— Fájt? Sokáig feküdtél?

— Sokáig. Két hétig mindég. Aztán is néha. És ami a legérdekesebb, az egész város azzal gyanúsított meg, hogy isten tudja, valami ostoba önkivületben, szerelmi örületben akartam meghalni.

A nő anyásan fogta puha kezébe a férfi állát.

— Ez azért van, — mondta — mert a te egész kedves, fiús lényed sugározza magából azt a melegséget, ami a férfi mellé hozza a nőt a szerelem közelségében. És így...

Hosszan észvesztően csókolta meg a férfi száját.

De ekkor mind a ketten lent voltak a gyönyörű puha szőnyegen és a deli katonáról is lekerül a zubbony.

— Mond kis pubi — incselkedett a lány — még most is úgy tudsz szeretni mint azelőtt?

— Most még jobban, most még jobban szeretlek, százszorosan jobban és erősebben, hisz hosszú heteken keresztül pihenek és az a sok szerelmi mámor, az a sok szerelmi nedű utat keres és nincs... nincsen kiút... az orvosom megtiltotta, de tovább már nem bűjtölök.

— Ó te drága ember, te drága kis katona, hát te ma is olyan heves vagy, mint régen.

Aztán egészen a fiuhoz kuszott. Pongolája közben teljesen leesett róla, ingének két vékony vállpántja lecsuszott a karjain és a férfi előtt volt a gyönyörű nő, a szép isteni Gaby, akiért annyi férfi vágyott, de aki talán egyiket sem szeretete komolyan, szívből, igazán. Sallayt azonban szerette. Szerette ezt a könnyelmű fiút, szerette a csókját és sze-

rette ölelését. Az előbb kialudt két ismét felébredt benne és kívánta, bárcsak ez a fiu magához szorítaná és föléje kerülne...

De Sallay csak várt.

— No kis katonám, hát mi lesz? Te azt hiszed, hogy nekem a csók elég, hogy te engem ezzel kielégítel? Nem barátom. Nekem szerelem kell, aktív, meleg, erős szerelem.

Azzal se szó se beszéd, levetette könnyű kis bugyiját, feltérdelt és ingét félig felhuzta.

— Nos kis katona, mire méltóztatik várni?

— Édes kicsi fiam — szólt a lihegő férfi — úgy félek, úgy rettegek, hogy nem bírom ki azt a rengeteg nagy kéjt, ami bennem dúl, ami feléd visz, úgy félek, hogy felszakad a seb és végem van, pedig szeretnék élni még és szeretnék megölelni.

— No kis vitézem, nem kell félni, nem kell megijedni, én majd vigyázok rád és nem szabad túl hevesnek lenned.

Azzal a férfit kezdte levetkőztetni. Mikor már csak az alsónadrágja volt rajta, végig fektette a földön és végtelen lassan, anyáskodó mozdulatokkal feléje kuszott és két szép karjával átölelte.

— Így ni kicsi beteg katona, most én vigyázok rád és ha túl hevesen akarnál magadba zárni, hát kikapsz.

Odapréselte száját a férfi égő ajkaihoz és egy végtelen gyengéd öleléssel a két szerelmes egymásé lett...

VII

Tíz órákor még esett az eső, tizenegyor végigcsókolta az aranyderűs nap a sötétzöld esplanadot és egy fél óra sem telt belé, beszívta a föld szikkadó nedvességét. A fák még harmatosak voltak az esőtől, a tenger smaragdzöld színben ragyogott és a mélyenkék égen kis, kerek esőutáni felhők futottak észak felé. A fővenyes utakon, mintha egy fél világ öntötte volna ki magából a legszebb nők és legelegánsabb férfiak tömegét, nagy, színes foltokban hullámoztak az emberek. Derűt, illatot, szerelmet lehelt ki magából ez a csodálatos tengerpart és a levegő, mint valami drága éterikus pezsgő, szíveket részegített.

Egy nagy, kerek, színes napernyő alatti padon fehér ruhás asszony ült és nézte a lassan ringó hintók és autók tarka tömegét.

Jolán volt.

Már régóta ült itt, álmosan, ki-

csit fájos fejjel gyönyörködve. Rossz éjszakája volt, keveset aludt és az ébrenlét nyomasztó perceiben ostobaságok fordultak meg a fejében. Olyan meddő, képtelen és soha eddig gondolatát nem formált dolgok, hogy, amikor reggel felébredt, úgy érezte, hogy az urát sokalta hosszabbban és melegebben kell megcsókolnia, mint ahogyan szokta. De valami kábult fásultság egész napon át ott kóválygott a fejében, hiába akarta makacsul tovaűzni onnét.

Már éppen fel akat állni és hazamenni — egy kis szánakozással gondolt most az érette beteg férfiről, aki otthon, nyitott ablak mellett bizonyosan azon tűnődik most, vajjon hol van és mit csinál a felesége — haza akart menni hozzá, amikor egy másik, idegen férfinak a szomorú arca villant föl a lelkében. Egész napon át idáig erőlködve, félve, titkon, görcsösen sikerült távoltartani magától ennek az embernek a képét és épp most, amikor gondnal és szeretettel gondol az urára, felvetődött a lelkében Sallay hadnagy.

Nem állott fel, ülve maradt. Nézett. És várt.

Aztán egyszerre csak — nem a szíve dobogott meg, csak a torkában lüktetett végig valami perzselő forróság — egy nagy, sötétszürke, szinte hangtalanul elsuhanó autó haladt el előtte. Jolán előbb tágranyitotta, aztán lesütötte a szemét. Az autó oldalajtáján egy sokágu koronával ékes címer tarkállott, a kormánykereket egy óriási soffőr igazgatta és a hátsó ülésen ketten ültek, az egyik Sallay hadnagy volt, a másik egy nő, Gaby Merlys.

Jolán mellett egészen közel egy másik széles napernyő alatt két francia asszony beszélgetett. Az egyik most hangosan felkiáltott, úgy, hogy Jolán kezdett akaratlanul is odafigyelni.

— Nézd csak, nézd, mamzell Gaby egy idegen katonával! Mit fog ehhez szólani a herceg?

— A herceg tökéletes tulajdonjoggal vette birtokába ezt a nőt?

— No hallod! Ennyit csak megkövetelhet egy orosz herceg a babájától, hogy ne kocsizzék fényes nappal ezer ember előtt az ő autóján egy kaukázusi katona tiszttel! Ha itt lenne, azt hiszem, nem menne megcsinálni ez a kis jómadár az ilyen vicceket.

— Hol van a herceg?

— Nem tudom. Ugy hallottam, hazulról sürgőnyt kapott, hogy a rézbányáiban fellázadtak a munkásai

A VISZONY

Két ember nemi egyesülésének az állam által elismert és törvényesen szentesített módja, a házasság.

Ebből a szempontból tekintve a nemi egyesülésnek minden más módja és formája illegitim, azaz törvénytelen. Mivel pedig minden, ami törvényellenes, kárhoznak és a morális ember elfordul tőle, így a „viszonyt” is kárhoznak és kerülni kellene, mint törvénytelen dolgot.

Ez a morál.

A morál pedig az életben mégsem fest így!

Ha így festene szomorú dolog volna; legalább is annyira szomorú, mint mikor a szigorú bíró a még szigorubb paragrafusok mellett nem engedné érvényre jutni a pártatlan ész bírálatát. De a bíró amikor ítéletét kihirdeti, nem kapaszkodik a törvény-cikkek lánc-tengerébe, mert az ítélet kihirdetésénél igen sok köze van az Embernek, a Birónak, mint egy magasabb rendű lénynek, aki az átlag emberiség fölé bir emelkedni.

Az esetek igen nagy többségénél megvan az óhaj arra, hogy ez a viszony törvényes formákat nyerjen*) és az emberi morál megkapja a maga jussát. Ha pedig a viszony mögött igazán ott lappang a becsületes óhaj és akarat a házasság irányában, akkor bizonyára nagyon elhibázott dolog volna ezt a viszonyt — bármilyen szörnyűnek lássák is a moralisták előtt — illegitimnek bélyegezni. Egy ilyen tartósságra és hűségre alapított viszonyt tehát minden körülmények között el kell ismerni, még akkor is, ha az a férfi anyagilag támogatja a nőt, mert ennek szüksége van a támogatásra, hogy meg tudjon élni. De ha mélyebb hajlamon alapul ez a viszony, abban a

pillanatban, amikor a nő csak kényelemből, munkakerülésből vagy más előnyök miatt támogatja magát a férfi által, egy csapással megváltozik a helyzet. Ez már nem viszony, ez már a prostitúció első lépcsője! Ebből soha nem lesz házasság, ezt már a gyakorlati élet számtalan esetben beigazolta.

Ebben a kényes kérdésben nem lehetnek és nincsenek az egyes esetekre vagy a világ tetszéséhez alkalmazott kompromisszumok. Erre a kérdésre mindaddig csak egyértelműen lehet válaszolni, amíg szegyen lesz törvénytelen anyának lenni. Ha a világ megveti és elítéli a törvénytelen anyát, akkor legyen bátorsága arra is, hogy kivétel nélkül minden törvénytelen viszonyt megvetéssel sujtson. A házasságon kívüli, nem pedig a házasságot megelőző viszonyt. Hogy mindannak, amit oly könnyelműen a társadalmi élet moráljának és etikájának nevezünk, van e egyáltalában létjogosultsága, az megint egészen más kérdés és teljesen más lapra tartozik.

A társadalom mélyebb rétegében szintén megtaláljuk a „viszonyt”. Módosított formákban ott van a „barátnő”, a „mennasszony”, az „ismerős” stb. és a házasságon kívüli nemi érintkezést úgy mondják, hogy ez a nő avval a férfival „jár”, vagy megfordítva. Egészen másképp áll a dolog falun. A fiatal parasztlány mihelyt elérte nemi érettségét, máris megkezdheti szerelmi életét. Előbb titokban aztán nyíltan s mikor az egész falu megtudja és az öreg előveszi lányát, az nagy hetykén a sarkára áll és azt mondja: „Mít akarnak, hisz ugyis a felesége leszek”. És tényleg a felesége lesz!

Ez szintén viszony, de ebből hiányzik minden természetellenes vonás, mert vannak vidékek, ahol ez eggesen népszokássá deklarálódott, próbaházasságok formájában. Csak a városi allűrök és szokások hatnak demoralizálóan az egyes parasztlányokra, melyek aztán el is vesztek...

— Dr. B. —

*) Ezuttal csakis erről beszélünk, mert minden más, ami nem ide tartozik, de ezzel a kérdéssel szoros egységben van, más cikkek és fejtegetések keretében lesz tárgyalva.

Pratii Győrffy Testvérek

Műbutorasztalok

Timișoara II. Rákási ut. 4. sz.
Kész bútorok: háló, ebédlő, leány és úri szobák, valamint irodabereendezések készítése szolid árak mellett.

A RÓKA

A legjobb képes heti élel-
lap. Ára 10 lei, 4 dinár,
2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Ez a hely

a MIA
Krém
számá-
ra van

fenntartva, amely a dr. Kovács
gyógyszertárában, Timișoara-Fabrica
kapható, de a hirdetést nem közöljük,
mert mindenki tudja, hogy a MIA
KRÉM-nek nem kell már reklám.

A VÁLÓOK

A bíróságok nem bírják elinté-
ni azt a sok válási pert, ami na-
pirendben van nálunk. Tessék el-
hinni, ez kétségbeejtő! Mi lesz a
házassággal? A válási perek kö-
zött annyi zamatos csemege ta-
lálható, hogy a pletykát szeretők-
nek elmondom frissiben az alábbi
kis esetet, amelyben egy detektív-
ponyvaregény, meg a kiszakadt
selyemharisnya játsza a főszerepet.

A férfiszereplő latin tanár. Lel-
kiismeretes, derék pedagógus K.
tanár ur, aki a múlt napokban,
mint annyiszor máskor, előadást
tartott a IV. B-ben. Épp az „accu-
sativus cum infinitivo” bonyodal-
mas és fontos problémáját bon-
colgatta K. tanár ur, amikor a
cvikkerén keresztül rettenetes föl-
fedezést tett: A. István az utolsó-
előtti padban nem figyel a tanár
ur szájmozgására, hanem fejét ol-
daltatva fordítva, valamit olvasott a
pad alatt.

K. tanár ur pirosragyultan a
dűhtől ugrott a IV. B. haszonta-
lan nebulójához és mérgesen kapta
ki a kezéből az olvasmányt. Mon-
dani sem kell, A. István az utolsó
előtti padból, Sherlock Holmes-t
olvasott. K. tanár ur szemei vas-
villákat szórtak egy percre, aztán
a szokásos intelem után napirend-
re tért A. István kihágása felett.
De a pirosfedelű ponyvaregényt
zsebébe dugta és folytatta előadá-
sát az „accusativus cum infiniti-
vo”-ról...

Igy kezdődött, tetszik tudni... K.
tanár ur az óra után kiment a IV.
B-ből és miután aznap délelőtt
még egy órája volt a világtörténe-
lemből, elhatározta, hogy megpi-
hen kissé a tanári szoba egyik
zugában. Körülnézett a meleg bór-
foteles szobában és miután egye-
dül volt, félénken előhuzta kabát-
zsebéből a detektívhistóriát, ame-
lyet az a sehonnai A. István a
IV. B-ből olyan szívesen olvas-
gatott.

Igy kezdődött, tetszik tudni. Mert
K. tanár ur annyira belemerült az
olvasmányba, hogy bizony majd-
nem elfelejtette a világtörténelmi
óráját a VI-ban.

E naptól kezdve pedig a tanár
ur kész detektívvé vált. Minden-
ben gyanút fogott, in- és deduk-
ciókat származtatott le s fel s bi-
zony bájos s kíváncsi felesége,

Böske asszony egyetlen lépése
se került el sherlockholmesi fi-
gyelmét.

Igy hát nem csoda, tetszik tudni,
ha a tanár ur a leszálló téli al-
kony homályában, amint távozó
asszonyán végigsiklatta szemeit,
érdekes felfedezést tett: Ónag-
ságának formás ballábán a vado-
natuj selyemharisnya szétpattant
és apró hasadás támadt. K. tanár
ur ravaszul elrejtette mosolyát a
bajuszába, aztán hitvesének jó
mulatást kívánva, tovább folytatta
a IV. B. latin dolgozatainak javi-
tását.

Három óra mult el, mire Böske
asszony félórás „sétájáról” haza-
tért. Arca kipirult, szép szemei
csillogtak és apró fehér kezei he-
vesen gesztikuláltak.

— Tudod, drágám, ezek a sza-
bónők, ezek valami rettenetesek
— kezdte kifakadásait a szép asz-
szony.

A tanár felállt az íróasztalától,
fel s alá sétált a szobában s köz-
ben elülről-hátulról feleségét mus-
trálgatta. Hirtelen megállt az asz-
szony előtt és így szólt:

— Válsz. A kilyukadt selyem-
harisnya három órával előbb a
ballábadon volt. Most a jobbon
van. Válsz...

Igy történt.

SZONETT

Ugye ma is a lámpafénybe néz
S fehér kezére támasztja fejét?
S az árnyékokat lesi a falon,
Mik megjelennek, ha a lámpa ég.

Tudom a tükör bámulja Magát,
Figyeli szép, szabályos termetét,
Mikor hanyat fekszik a pamlagon,
Vagy két karját ivékbe tárja szét.

Tudom... Tudom...
Egy percre még tán eszébe jutok.
Hogy más lennék...?
Dehogy? Ma is még a régi vagyok!

A szerelem...?
Elmult bizony, hisz tudja Maga is.
Minden más lett...
Csak én irok Magáról még ma is...

Dinnyés Árpád.

Kohl András

hölgyfodrászati terme. Belváros, Szent-
györgy-tér. (Bejárat Lonovich-u.)
Elsőrangú hölgyfodrászat, hajfestés,
manikűr. 33

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniú

órás és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 26
(Bemgasse)

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pu-
dert és szelívizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszer-tárá-
ban Timișoara, Mehala**
(villamosmegálló.)

Gyémánt Gáspár

aplanos és kárpitos, Gyárvaros Tigris
Vállal minden a szakmába
vágó munkákat — — 41

Joszt József

uri és női cipész. Timișoara 11. kerület
Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után
pontosan készülnek. Javításokat soron ki-
vül elintézi.

**„Tries”
cipők**

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

I B O L Y Á K

Eredeti kézirat — Irta: WOLF BORISKA

I.

A teli hold, a szerelmesek fehér-arcu barátja, lemosolygott reánk, mint valami furfangos javasaszszoney.

Nem ültünk egy szerelemről susogó rózsálgasban, nem ábrándoztunk a kert nagy, sudár fái között, melyek leveleit — mint meleg, feszülő testeinket az első szerelem minden aggodása és a reménye — az esti szellő rezgeti meg. Az a hid, melyen keresztül haza igyekeztünk, nem a romantikus, forró csókokat magába záró lovagvár hidja volt. Nem volt valami csinos faalkotmány, melynek groteszk szerkezete és diszitményei a Louis Quince valamelyik ezeregyéjbeli rococokertjét díszíthették volna. Egyszerű, modern, prózai, minden poézist nyers gunnyal visszautasító vashídon keresztül andalogtunk haza a városba.

Testén a szerelem első rózsapírjával, idegesen, duzzadó, formás kebelével lépkedett mellettem a leány. Hátról a lány szülei jöttek, akik ügyet sem vetettek ránk. Csak a hold, ez a kedélyes, szerzetesarcu barát bámult le ránk s gyönyörködött testi tüzeink lobogásában.

Egymásra néztünk s tekintetünkben ott csillogott a forró, fojtó vágy. Ragyogó szemekkel néztem, mintha egész szépségét a két szemembe fogadtam volna és nem tudnék tőle megválni.

Az első szerelemnek soha nincsenek szavai. A legistenibb, legégetőbb érzelem nem szorul arra, hogy halavány, profán szavakkal fejtegetjük annak akit szeretünk, s aki szeret bennünket.

A lány nagy, nedves szemei csillogtak, amint a nappali világosságot terjesztő hold felé fordult s én e tiszta, ragyogó szemekből egy édes pillantással kiolvastam minden vágyát. Remegve fektettem kezemet a két sápadt, gyönyörű kézbe. Így álltunk most hosszú, szótlán pillanatokig, amíg az öregek közelebb értek, egymás szemébe nézve, nyiltan, azzal a néma beszéddel, amit csak a szemek tudnak.

Valami földöntúli zene át meg át járta lelkünket. Éreztem, hogy árad át kezembe a forró ujjakon keresztül valami új, titokzatos élet és valami szédületes boldogság feihője ereszkedett lassan reám és elhomályosította

szememet. A kis leány egész testében reszketve, egymásra szorította fogait, lecsukta ajkát, visszafojtotta a lélegzetét, hogy ki ne törjön torkán egy halk, gyönyörű asszonyi sikoltás.

Láttam szeme mélyén lobogni a tüzet, mely arcát pirral vont a oly pirral, mely a nyíló rózsát igrig halvány színbe ejtené. Mennyire különbözött e tűz attól a démoni, pokoli lángtól, mely a szenvedély szerelmének elkárhozottjait rutítja! Uram, Uram, ez a tűz a telegszen-tebb oltáradon égeti s a vallások zsolozsmáinál jobban dicsért téged, ki az embernek szívet is adtál.

Boldogan haladtunk egymás mellett. Szomjaztunk a meztelen test szépségei, nagyszerűségei, a combok kuszált, meleg vágányai után. A leány szíve édes vonaglással vert. Nem hallottunk semmit, csak azt a mennyei zenét, melyet a légben pajkosan repdeső s bennünket körülzsongó amorettek a szívek hurjaiból kicsaltak. Nem éreztünk semmit, csak azt az édes zsibbadását a testnek, mely kiragad bennünket a föld minden tisztasága mellett is szennyes, miazmás atmoszférájából s felemel abba a bűvös világba, ahol nincs semmi, csak két meleg test és egy forró érzelem, ahol e két fehér test egy hosszú, vonagló ölelésben, egy édes, fojtó csókban egyesül, hogy feloldja egymás kését és egy test legyen, mely a végtelenül boldog párást örökre élvez.

Fölemeltem magamhoz és két kezembe fogva a fiatal, kigyult arcát, magam felé fordítottam. Forrón suttolgott:

— Kell, hogy jók legyünk egymáshoz mi ketten. Akarsz jó lenni hozzám? Ezek a te könnyeid az én szememben is égnek. Kell, hogy én érezzem a te könnyeidet és te az enyéimet, amelyeket nem látsz, mert befelé hullnak. Kell, hogy te érezz engem, ahogy én érzek téged! Nem úgy érzed-e te is, hogy mi ketten adósok vagyunk egymásnak mindennel? S hogy most ki kell fizetnünk ezt a nagy adóságot? Valami titkos irás van a homlokánan-nak, aki a mi életünknek adatott, mint öröm és vád és szép szomorúság. És ezt az írást rögtön meglátjuk és elolvassuk és a szemünk megtelik vele...

A kezeim most elbocsájtották fejét és az arcát ragyogni láttam átszellemült, nagy, gyönyörű mosollyal.

— Én tudtam, hogy te vagy az, akinek jönnie kell. — mondta, aztán hirtelen elhalványult, mint mikovalaki harmatos fűben sétálva, hirtelen meg sápadt, úgy megrettent.

— Mondd édes, mi történt? — kérdeztem.

Lassan felemelte a fejét.

— Semmi, semmi. Nem merem megmondani!

— Még nekem sem mered megmondani? — kérdeztem megdöbben-t, remegő hangon.

— Nem. De ne haragudjál; igen, meg merem mondani, de a mamám...

Szemei a hihetlenségig megnagyobbodtak és valami idegen fény-nyel égtek, hogy nem lehetett beléjük nézni.

— Modjad édes

— Hát hát hát, de bizonyosan ki-nevet, — mondta fojtott hangon, csaknem sugva. — Nem szép, ha megmondom.

— Könnyörülj rajtam és mond meg.

— Hát... lecsuszott a bugyim. — mondta a lány mindenről megfede-kezve, minden félelmet és tartózkodást egyszerre levette, szinte magán-kívül az izgalomtól. — Ugy-e nem volt szép, hogy megmondtam.

A hold, ez a derült fickó, úgy pislogott le ránk, hogy meg vagyok győződve róla, hogy telt arca az irigységtől volt oly sápadt sárga, mert a világ legnaivabb angyala én hozzám közelebb volt, mint ő hozzá. Egy percre lehunytam a szememet, úgy elkáprázott a szégyenlős zavarra. — De ugy-e nem mondod meg a mamának? Jaj istenem, micsoda ostobaságot követtem el! Látnod, mi-nek követeltem, hogy megmondjam? Juj, ez az átkozott bugyi mindig le-jebb csuszik!

— Jobban meg kellett volna kötni.

Fülig elpirult s hirtelen elfordult. Óriási hősnek éreztem magam, hogy e pillanatban átöleltem és össze nem csókoltam ott a hidon, szülei láttára. Gyönyörű, lázas ifjúsága ott remegett a ruha alatt.

De a veszedelem nem volt elhárítva; az a gonosz bugyi mind le-jebb csuszott. Szegényke már alig tudott lépni.

— Ne nézzél ide! Ne nézzél ide! Meghalnák szégyenletemben.

En persze azért is a szoknyáját kutattam tekintetemmel, egyben azon

törtem a fejemet, hogy mint lehetne a fenyegető veszélyt elhárítani.

— Nem jár senki az uccán. — mondtam — amint a sarokhoz érünk, befordulunk, megállunk egy kapu alatt és én megigazítom neked.

Először megbotránkozva, azután mosolyogva nézett rám.

II.

És mentünk hosszú léptekkel; szinte én is éreztem a lecsuszó bugyit s az ideges izgatottságtól hideg veríték csurgott le a homlokomon. Odaértünk a sarokhoz. Nem ment senki az uccában, bátran felemelhettem csipőjén a szoknyát. Én persze odanéztem a két rózsás, kemény combjaira. Sőt a lecsuszott bugyi felett még a kis kerek hasát is megláttam. Az irigy, kaján, szemtelen hold pislogott csak be a keskeny uccába...

De a végzet ellenünk volt. Az élesszemű mama utánunk kiáltott. Szegényke megijedt, s mielőtt a bugyit megigazíthatta volna, előre sietett.

A helyzet komikus volta nevetésre késztetett bennünket, de az izgatottság, s a dolog idegesen kellemetlen volta nem engedte kitörni belőlünk a kacagást. Folyton csak azon törtük a fejünket, hogy ezt a gonosz bugyit mint lehetne megigazítani.

S ó fátum! A cukrászbolt előtt kellett elmennünk. Az ajtó nyitva volt. Bent sokan vannak, akik kibámulnak a holdvilágos estbe. Bizonyosan észreveszik a nagyon csinos leányt, meg azt is, hogy a bugyija csuszik. Szegényke! Borzasztó!

— Tudod mit? Majd én megyek az ajtó előtt a fal mellett, te a baloldalon. Egyszerre lépünk s gyorsan elsietünk. — szoltam hirtelen.

Ugy tettünk. A jó mamuska nem tudta elgondolni, hogy hova rohannunk annyira katonás, egyenletes léptekkel. De végre túl voltunk a veszélyen, s nemsokára eljött a megváltás perce is.

A sétakerthez értünk, én megint odanéztem, ő meg felemelte a szoknyát. Minden titkát megláthattam...

Egy félperc múlva már örvendve ugrott felém, rendben volt minden.

A levegőben röpködő kék zenéje egyszerre sokkal vidámabban zsongott füleinkben, szerelmünk legelső aggodása s az első közösen érzett izgatottság elmúlt. Nagyokat néztünk egymáson s mind szébb-szébb simulva, haladtunk hazafelé.

— Meg ne mond a mamának. Rá se gondolj soha. Ha valamikor emlited, megharagszom és sírok! Felejtsd el!

Dehogy feledtem el. Álmaimban egész éjjel előttem lebegett csábos alakja, két fehér combja, kis kerek hasa, no meg az a fekete harisnya. Mert olyan naiv még sem voltam, hogy egy kedvező pillanatban ne gyönyörködtem volna

a világ legkedvesebb gyermekének bugyijában...

Bolond ábrándozás: a gyermek-szerelem ibolyái. Emlékszik még rájuk, nagyságos asszony?

Precíz vőlegény.

A menyasszony apja az esküvő napján így szól a vőlegényhez:

— Mór fiam itt van egy millió és ígérd meg, hogy mindig hűséges, szerető férje leszel az én Regina leányomnak.

Vőlegény: Mindjárt, drága jó apósom, csak hadd olvassom meg előbb a pénzt.

Mi a legdrágább?

Porcellán Mór, a hithű és gazdag gabonabizományos súlyos beteg lett. Elhívatta a rabbit.

— Tudod mit, — mondja a rabbi, — ajánld fel Istennek azt, ami a legdrágább neked, az talán használni fog.

— A legdrágább nekem a feleségem — mondta a beteg, — felajánlom hát Arabellát az Urnak.

Fogas kérdés

— Mondja, kedves direktor, hány nézőt fogad be a nézőtér?

— Azt nem lehet tudni, mert annyian még sohasem voltak...

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás szerelő

Telefon 11-29 Timisoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házteléfono és gázkályha javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát áron.

Elektromos ultraviolett sugarakkal kezelt arc:
Használat előtt Használat után

Tízszori fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszeptikus kátrányszappannal, manikűr, ondolálás és modern hajvágásért fizet Ön 250 leit.

Arcbőrét szépítheti, ha hetenként elektromos ultraviolett sugarakkal kezelteti, gőzölteti, valamint masszíroztatja. Kérjen önkezelési utasítást szépségápolásról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.- lei beküldése ellenében francó bérmentve küldi:
Nicolin R. Timișoara, Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4

A bajusz

Francia novella, eredeti fordítás.

Kedves Clarissom!

Igéretemhez hiven ime felkereslek levelemmel és közlöm Veled az itteni ujságokat. Képzeld el vendégeink érkeztek, de az időjárás megváltozott, esik, folyton esik, úgy annyira, hogy beszorultunk a szalonba és faut de mieux, műkedvelői előadásokat rendezünk. Az egyik darabhoz három nőre volt szükség, de miután csak ketten voltunk, az uram vállalta el a női soubrette szerepet és stilszerűség kedvéért levette a bajuszát! Drágám nem vagy képes elképzelni, hogy mennyire megváltoztatta ez őt; én nem östertem meg sem nappal — sem éjjel! Ha haladéktalanul nem hagyta volna bajuszát újra nőni, képes lettem volna a hütlenségre, oly annyira ellenszenves volt előttem.

Valósággal egy férfi bajusz nélkül nem is férfi. Én nem rajongok a szakálért, amely rendesen olyan elhanyagolt állapotot mutat, de a bajusz, oh! a bajusz nélkülözhetetlen egy férfias archoz. Nem, te nem vagy képes elképzelni, hogy ez a kis szőr az ajakon mennyire kíváncsú a szemnek, nő és a házastársak közötti érintkezésnek. E kérdés felől számtalan megfigyelésem jutnak eszembe, melyeket azonban nem merek leírni! Majd alkalmilag szívesen elsorolom Neked ezeket — sugva. De bizonyos kényes dolgok megnevezéséhez oly nehezen találunk szavakat és ha találtunk, ezek papíron oly csúnyák, hogy én nem vagyok képes leírni. És a tárgy oly nehéz és finyás és oly sikamlós, hogy nagy tudomány kellene ahhoz, hogy ezzel megküzdjünk.

Végre is, annál rosszabb, ha meg nem értesz. Kedvesem igyekezzél a sorok között olvasni.

Igen, midőn férjem előttem borotválva megjelent, mindennek előtt azt éreztem, hogy sohasem éreztem volna gyöngédséget sem színész, sem szerzetes iránt, még ha a legcsábitóbb Adonis is lett volna, de midőn később egyedül voltam vele (az urammal) hát még kellemetlenebb volt a helyzet. Oh drága Clarissom, soha sem engedd magad egy bajusztalan férfi által megölelni, a csókjainak semmi izük — de semmi ha mondom! Hiányzik a bája — a sava, bors, igen a valódi fűszere az igazi csóknak. A bajusz képezi ugyanis az igazi fűszert!

Képzeld csak el, hogy ajakadra tesznek egy száraz, vagy akár nedves pergamentet — ime ilyen a borotvált férfi csókja!

Miben rejlik hát a bajusz csábereje? Magam sem tudom, mindennek előtt kéjes csiklandozást okoz. Még mielőtt szájadhoz érne, egész testedben kellemes borzongást érzel egész a lábad ujjá végéig. Ez az, amely megölel, megbizserget és megreszketeti a bőröd, az idegeknek oly rezgést ad, hogy önkénytelenül egy kis »ah!« jön ajkunkra.

Hát még a nyakon! Soha sem éreztél egy bajuszt a nyakadon?! Ez elkábit, összehuz, végigszalad a hátadon, az egész testeden az ujjaid végéig és behatol a szerelem - fészkébe! Összerándulunk, felhuzzuk vállainkat, fejünket hátravetjük, combjaink önkénytelenül is szétvetődnek, szeretnénk megszökni is és maradni is, oh mily bájos izgalom ez, oh mily felcséges jó!

Es ezenkívül még — de valóban nem igen merek tovább

menni fejtegetéseimben — mindamelllett a férj, ki szereti megkeresni a legrejtettebb helyeket is, amelyeket csókjaival illet.

Nos tehát, ezek a csókok bajusz nélkül elvesztik finom izüket, nem is említve, hogy illetlenekké válnak!

Magyarázzad ezt meg, ahogyan tudod. Ami engem illet, én a következő magyarázatot találtam. Egy ajk bajusz nélkül olyan, mint egy test ruha nélkül, mindig kell valami ruha féle, ha úgy akarod hát kevés is lehet, de legyen valami!

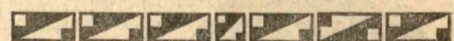
A teremőnek gondja volt arra, hogy lefátyolozza testünk ama részeit, amelyek a szerelem forrását rejtik el. Az élvezet netovábbja, ha ezt a fátyolozott részt, ennek pihét érinti a bajusz!

Bódy Bódog

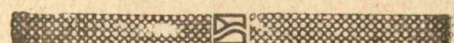
On is meggyőződhet róla, hogy a legjobb sütemények, fagyalt és jeges kávé Mann cukrásznál kaphatók. Timişoara, II., Andrási ut 12.

3 nap alatt eltünteti: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Pollák Hermann
Kárpitos és paplankészítő
Timişoara IV. Hunyadi ut 6. sz.
Paplanok, Szalngok, speciális Bőrbutorok készítése és javítása szolid árak mellett!

A s z é p F r o f r ó

Rendkívüli éles tollal megírt szatíra, melyben tág tere nyílik a tragikomikus humor-nak is. Mindvégig izgató, lebilincselő novella, telve a legfordulatosabb eseményekkel.

Amikor először pillantottam meg a szép Frofrót, azonnal arra gondoltam, hogy milyen szép szobadiszt válnék belőle. Frofró fehér florentin-kalapot, fehér ruhát, áttört fekete harisnyát és lakktopánt hordott. Csinos kislány volt, a haja kékesen fekete, fehérbőrű az arca és kissé szeplős, de feltűnően komoly. Nem lehetett több tizenhatnál, de úgy éreztem, hogy éppen ez az a kor, amelyben a nők a legfogékonyabbak az én egyéniségem iránt. Ezért nem is haboztam sokáig és megszólítottam a leányt. Hogy kire vár? Biborvörösre vált arccal, szinte ijedten felelt, hogy egy unokanővére, aki azt mondta, hogy ide jön.

— Hátha nem jön ide?
— Az bizony meglehet.
— Kár a szép időért.
— Szó sincs róla, nagy kár.
— Egy ötletem van. Menjünk el sétálni és azután egy cukrászdába.

Ő szeretné, de nem mer, mert nem illik.

— Ugyan, ugyan.
— Komolyan nem illik.
— Az édesanyja megtiltotta neki, hogy fiatal emberekkel sétáljon.

— Az édesanyák nagyon irigyek.
Ez igaz, de ő mégsem tudja.

Ezen bevezetés után senki sem fog csodálkozni azon a tényen, hogy egy félóra múlva már én és új barátnőm a cukrászdában ültünk és a szép leány nagy mennyiségű süteményt fogyasztott el. Közben megvallotta, hogy ő szereti a süteményt, hogy Eufrozinnak hívják, de otthon csak Frofrónak hívják, és hogy az apja nagyon szigorú ember, aki habozás nélkül kitörné a nyakunkat, ha itt találna minket. Érdeklődtem, hogy nagyon erős ember-e? A leány azt mondta, hogy olyan erős, mint egy mészáros. Erre néhány percre elborult az arcom. Mint minden vérbeli diplomata, nem szerettem az erőszakos embereket. A bemutatkozásnál tehát bizonyos óvatosságokat fejtettem ki. Ugy vélekedtem, hogy a mészáros erejű apának nem szükséges mindent tudnia és ezért ideiglenesen gróf Bélyky Elemér nevet vettem fel. Frofró azt mondta, hogy még

sohasem látott igazi grófot, de mindig olyanoknak képzelte őket, amilyen én vagyok. Erre kimerítően tájékoztattam családomról, anyámról, az öreg, gőgös grófnőről és contesse nővéreimről. Amikor végül kivettem cigarettatárcámát és megmutattam a hercegi koronát, Frofró elérékenykedett és bevallotta, hogy neki megígérték, hogy első szerelme egy arisztokrata lesz. És képzelem, hogy nekem már mennyi nővel volt dolgom. Nem mondom, hogy nem. De saját köreimet már meguntam. Ó, hát lehet azt? De mennyire lehet. Az arisztokrácia és diplomácia hölgyei mind egyformák. Valamennyien ki akarnak használni. Ezért kedvesek velem. A multkor egy nagykövet nejét tartottam a karjaiban; már majdnem elhittem neki, hogy érez valamit, amikor két csók közt a fülembe sugta, hogy helyeztessem át a férjét. Az ilyesmit utálok. Frofró nagyon megbotránkozott ezen a történeten. Az a nagykövetné nagyon közönséges gondolkozású asszony lehet. Ha ő valakit megcsókolna, akkor nem kívánná tőle mást, mint, hogy szeresse. Nagyon helyeslem ezt a felfogást.

— Kár, hogy nem engem szeret, — mondtam és meglóbáltam kezemmel a monokli zsinorját.

— Kell is magának az én szerelmem. Az olyan elkényeztetett ember, mint maga...

— Mit szólna nozzá, ha azt mondanám, hogy nekem csak a maga szerelme kell?

— Azt mondanám, hogy csufol engem. Nagyon jól tudom, hogy nem vagyok sem szép, sem okos.

— De bizony szebb, mint akár-melyik grófné.

— Igazán? Maga azt csak úgy mondja.

— Esküszöm, hogy még nem volt grófnővel dolgom, aki úgy tetszett, mint maga.

Ezuttal igazat mondtam és ez az igazság átszállt a szavakon. Frofró nagy zavarba jött.

— Jaj, ne mondjon ilyeneket, mert még elhiszem.

— Hiszen azért mondom.

— Igen, és azután beleszeretek

magába és egy pár nap múlva maga nem ismer többé. És akkor én meghalok, mert én nagyon szenvedélyes vagyok.

Megvillogtattam a monoklimat.

— Akkor jól kerültünk össze, mert én is szenvedélyes vagyok, — mondtam egyszerűen.

Frofró eltakarta az arcát.

— Ne nézzon úgy reám. Én félek magától. Nem mondták még magának, hogy a szemében van valami... valami borzasztó?

Ezt ugyan eddig nem tudtam, de nagyon valószínűnek találtam, hogy szememnek ilyen delejes ereje van. Elhatároztam, hogy azonnal kipróbálom hatalmamát és hipnotizálni fogom a leányt. Egy rettenetes pillantást vettem Frofróra.

— Nézzon a szemembe! — parancsoltam.

— Nem merek!

— Parancsolom!

— Jaj, ne nézzon így reám!

Frofró pillái lecsukódtak. Nagy elégtételt éreztem. Lám, a hipnotizálás egészen könnyű mesterség. És mennyi időt takarít meg vele az ember. Frofrót máskülönbön hetekig kellett volna kapacitálni és most egyszerűen reáparancsolok.

— Figyelj ide. Én abban a házban lakom, ahol találkoztunk. A második emeleten. Érti?

— Értem.

— Holnap délután feljön hozzám.

Erre a kegyetlen parancsra Frofró ellenkezni próbált. Felnyitotta a szemét, de a monoklim azonnal vészesen reámeredt.

— Aludjon el! Parancsolom! Alszik?

— Alsom.

— Parancsolom, hogy holnap délután négy órakor feljőjön hozzám. Megértette?

— Megértettem.

Most megsimogattam a homlokán, amint azt az állatkertben egy kitűnő hipnotizőrtől láttam.

— Holnap délután négy óráig felejtse el, amit parancsoltam és most menjen. Felébredhet.

Frofró felébredt és mosolygott.

A hipnotizálás, úgy látszik, jó hatással volt étvágyára, mert azonnal néhány darab süteményt evett meg.

— Az előbb olyan furcsa volt, — mondta elgondolkozva. — Maga borzasztó ember. Félek magától. Nincs még késő? Jaj, mindjárt hét óra van. Apa ilyenkor már otthon ül és mindig faggat, hogy hol voltam.

Sajnáltam, hogy az előbb nem parancsoltam azt is meg delejes hatalommal, hogy apjának ne említse ezt a találkozást, de azután úgy vélekedtem, hogy a leánynak hipnotizálás nélkül is lesz annyi esze. Ámbár az ilyen leányok néha nagyon buták... és mészáros-erejű apák akkor is kellemetlenek, ha egy gróf Bélteki nevű diplomatát keresnek.

Amikor elbucsúztunk, egy utolsó hipnotikus pillantást vettem áldozatomra.

— Holnapután délután négykor, — mormogta.

Frofró lehajtotta a fejét. A hipnotizálás láthatólag azonnal hatott rá.

— Délután négykor, — ismételte halkán.

És Frofró csakugyan eljött. Delejes hatalmam még nagyobb volt, mint ahogy sejtettem, mert az óra alig ütötte a négyet, odakünn már csengettek. Az ajtónál termettem és ezzel szerencsésen megakadályoztam, hogy a szobapincér meglássa Frofrót. Mert diszkrét ember vagyok.

Frofró mereven jött a szoba közepéig. Azután megállt. Miután delejes álomban aludt, természetesen engem nem vett észre.

De nem hiába figyeltem akkor azt a hipnotizőrt. Ugy viselkedtem, mintha ez volna kenyerem.

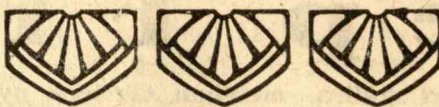
— Ébredjen fel!

Frofró felnyitotta nagy babaszemeit.

— Hol vagyok? Istenem... Ó Istenem, hiszen ez maga. Folyvást magáról álmodtam, maga borzasztó ember. Hogy kerültem ide?

Nem tartottam szükségesnek a bővebb felvilágosítást, ellenben meg akartam állapítani, hogy Frofró csakugyan szenvedélyes-e? Ezért gyorsan megcsókoltam. Kiderült, hogy Frofró nem tulzott, mert olyan szakértelemmel csókolt vissza, amely a fiatal lányok átlagos tudását messze felülmúlja.

— Drágám! — kiáltottam szenvedélyesen. — Szeretlek...

— Nem igaz. Csak úgy moridod. Ebben a percben csengettek, azután dörömböltek. Halászápadt lettem.

— Mi ez?

A dörömbölés erősebb lett. Azután ajtónyitás, ajtócsapkodás és kiabálás következett. Egy férfihang káromkodott. A hangra Frofró a karosszékbe roskadt.

— Szent Eufrozina, kegyes véd-szentnőm, szegíts! Az édes apám...

Sajnálatos körülmények folytán nem volt véd-szentem és így nem tudtam segítségül hívni. Pedig erre a segítségre nagy szükség lett volna, mert a dühös öklök most már a bezárt szobaajtót döngették. Behízelgő hangot hallottam.

— Uram... nyissa ki, kedves uram... egy rettenetes félreértés van, amely azonnal el fog oszlani, ha kinyissa... nyissa ki gyorsan...

Tudtam, hogy a félreértés nem fog eloszlani és ezért tanács-talanul néztem a zokogó Frofrót, aki nagy következetességgel ismételte:

— Az apám. Meg fog ölni... mind a kettőnket meg fog ölni.

Valaki most nekifeszítette vállát az ajtónak. Az ajtó recsegni kezdett.

— Ne törje be... — könyörögtem.

— Nyissa ki. Ön egy borzasztó félreértés áldozata... Maga egyedül van...

Rázta az ajtót. Oly erővel rázta, hogy irtózva állapítottam meg az erejét. Ha ez nekiugrik... pedig neki fog ugrani...

— Szent Tryfonra, uram, nyissa ki az ajtót. Azt akarja, hogy félrehányjam ezt a vackot?

Nem, nem akartam ezt. Sőt egyáltalában nem akartam semmit. Legszívesebben az ablakon távoztam volna, de sajnos, a lakás a harmadik emeleten volt. És így csakugyan nem maradt más hátra, mint hogy az ajtóhoz vánszorogjak és megfordítsam a kulcsot a zárban. Azután a legtávolabbi sarokba vonultam vissza és ott vártam be a katasztrófát.

A katasztrófa nem is késett. Az ajtón keresztül először a mészáros alakja ember hömpölygött be, azután egy rendőr és az egész szállodai személyzet. Az apa külseje határozottan félelmes volt. Frofró nem tulzott, amikor apjának leírásában mészáros-hasonlatot alkalmazott, ez csakugyan ilyen volt.

Ruhája rendetlenül fityegett rajta, a mellényén vastag aranylánc lógott, amely most ijesztően csörgött. Az arca himlőhelyes volt és szőrös, a szeme pedig úgy lógott ki, mint egy haragos vizilóé. Egyáltalán kissé a viziló benyomását tette, fujt, prüszkölt és lihegett, közben folyton rázta az ökleit. Vacsogó fogakkal gondoltam arra a valószínűségre, hogy ezek az öklök ólommal vannak bélelve. Alig pillantotta meg a zokogástól fuldokló Frofrót, azonnal vérfogyasztó hangon bömbölni kezdett:

— A leányom!... A leányom!... Meghalsz, nyomorult!

Felemelte öklét, de a detektív a karjába kapott.

— A gyilkolás törvényellenes! — jelentette ki ünnepélyes arccal.

— De igenis, megölöm. Törvényileg védve ölöm meg. Sajátkezűleg szabadalmazva. Te rongy! Te becsstelen! Te hiéna! Meggyaláztad a nevemet. Meghalsz!

Frofró apja lábaihoz omlott.

— Ártatlan vagyok, apám.

— Hahaha! Ártatlan vagy! Itt talállak hiányos öltözékben egy idegen férfiunál és azt mered mondani, hogy ártatlan vagy? Imádkozzál! Meghalsz. Azután az a lator fog meghalni.

A sarkomban már félig halott voltam. Semmi kétség, ez a pávián először a leányt öli meg, azután engem. Az apa láthatólag súlyt helyezett arra, hogy én megértem ezt a vadállatias programot, mert felgyűrte könyökén a kabátot. Most azonban ezt nem tudtam méltányolni. Egyetlen gondolatom az volt, hogy hogyan szökhetnék meg. A következő fordulat azután meggyőzött arról, hogy ez az ötletem már tárgytalan.

— Ártatlan vagyok, apám. — zokogta Frofró. — Nem akartam feljönni. Nem is tudom, hogy hogyan jöttem ide!

Az apa megragadta a haját és úgy húzta fel a földről. Közben a fogát vicsorgatta és két görbe kést köszörült.

— Azt hiszed, alávaló, hogy hülye vagyok és elhiszem az ostoba hazugságaidat.

— Szent Eufrozinára, kegyes védőszentnőmre esküszöm, hogy nem hazudok, Nem akartam idejönni. De ő olyan rettenetesen nézett reám... és én elaludtam... és ő parancsolt... nem is tudom, hogy mi történt...

Ezzel egy újabb zokogási rohamban a kerevetre omlott.

Az apa most lassan megfordult a saját tengelye körül. Addig fordult, amíg éppen szembe került velem. A szeme vérben forgott, de már nem ordított. Ellenkezőleg. Ijesztően nyugodt volt.

— Hollotta, hogy mit mondott a leány? — kérdezte.

Hallottam. Mondani is szerettem volna valamit, de a torkomból nem tudtam hangot előcsalni.

ÉN MEGBOCSÁTOK

Bizony, bizony,

De régen volt az, hogy szerettem.

Talán, talán,

Ha így tart, végkép elfelejtem.

Talán, talán,

A könynek, csóknak ez az ára,

Talán ezért

Gondolunk ritkábban egymásra.

Hiszen igaz,

Nincs közöttünk harag, vagy átok,

S ha visszajön

Szeretni fogom s megbocsátok...

DINNYÉS ÁRPÁD.

— Hallotta, hogy mit mond ez a leány? — ismételte most a papa és magasra emelte az öklét. — Hallotta? Válaszoljon... és az igazat mondja, mert...

Az ököl az asztalra zuhant és azonnal összezúzta apró szilánkokra. Jól sejtettem, csakugyan ólommal volt bélelve.

— Vagy hazudott ez a leány? — folytatta.

— Nem hazudtam, — zokogott Frofró. — Elaltatott a nézésével és parancsolt.

Az apa vállamra rakta súlyos kezét.

— Mondja a szemébe ennek a leálynak, hogy hazudik.

— Nem mondhatja, mert nem hazudtam.

Tényleg nem mondtam semmit. Nemcsak azért, mert semmi sem jutott eszembe, hanem főleg azért, mert a torkomban vasabroncsot éreztem és ez az abroncs minden hangot megakadályozott. A lábam azonban annyira remegni kezdett, hogy kénytelen voltam leülni. Miután pedig szék nem volt a közelben, a földre ültem le.

Az apa ezt a műveletet úgy fogta fel, mint teljes beismerést.

— Tehát igaz, — mondotta tompa hangon.

— Igaz, igaz... — erősítette Frofró.

Az apa az ajtóra mutatott:

— Eredj haza. Meggyaláztad nevemet, bár talán ártatlan vagy. Ha bűnös lettél volna, az én kezem ölt volna meg ezen a helyen. Így kolostorba fogsz vonulni. Eredj.

Frofró szipogva és fuldokolva támolgyott ki. A jószívű szobaasszony az ajtóban csókolgatta.

— Ó, szegény angyalka, hófehér báránka, mit tettek magával? Szent György és Szent Mihály arkangyalok megbüntetik majd azt a gonosz embert, aki ilyen szerencsétlenségbe döntötte.

— Még ez is, — gondoltam végső elkeseredésemben. — Nem elég itt ez a rinocerosz, még Szent Györgyöt és Szent Mihályt is a nyakamba akarják hozni. Most haza küldte a leányt, most meg fog ölni.

— Legyen nyugodt, nem fog vér folyni. Egy ujjal sem nyulok hozzá.

— Méreggel akar elpusztítani, — gondoltam halálfélelemben. — Arra fog kényszeríteni, hogy mérget igyak.

— Nem ölöm meg. Ha elcsábította volna a leányomat, akkor mind a ketten együtt haltak volna meg. De itt nem csábítás történt, hanem büntény. Közönséges, aljas, nyomorult büntény. Ez az egyén hipnotikus hatalommal kerítette kezébe szegény leányomat. Most már tudom, hogy ártatlan és ártatlanságát még sem menthettem meg. Kolostorban kell eltemetkeznie. A halál az ön számára megtiszteltetés lenne. Ugy kell lakolnia, mint közönséges gonosztevő. Fegyházba kell kerülnie.

Összerándultam.

— Jaj, fegyház!

— Az ilyen bűntényért minde-
nütt fegyház jár. A detektív ur
felvette a tényállást. A bűnösnek
fegyházban van a helye. Látni
akarom, amint kinlódik, amint
tépi a bilincseit, amint a hideg
kövön térdel. Látni akarom,
amint a fegyházba hurcolják. Me-
gyek.

Elment. Utálatos, hogy mennyit
emlegette azt a fegyházat.

Összetörve estem a kerevetre.
A hosszú gugolástól minden ta-
gom fájt, a fantáziám meg irtóza-
tos képeket varázsolt elém. Az
ilyen feljelentéseket, sajnos, komo-
lyan szokták venni. Fialat ártat-
lanság... hipnotizálás... mindig
akadnak smokkok, akik ilyenkor
erkölcsi felháborodást szimulálnak.
A hipnotizálást elvégre le lehetne
tagadni, csak az a baj, hogy ma-
napság az átkozott orvosi szakér-
tők mindent kinyomoznak. Addig
vizsgálják majd Frofro pupilláit,
amíg kisütik, hogy tényleg hip-
notizálva volt. És akkor én el va-
gyok veszve.

Estefelé eljött az apa. Egy szent-
képet huzott ki a zsebéből. A
szentképet az asztalra állította és
jobbról-balról két-két gyertyát gyuj-
tott meg.

— Ez védszentem, szent Try-
fon. Emelje fel három ujját és es-
küdjön meg, hogy nem árul el
semmit beszélgetésünkből.

Esküdtem mindenre, amire csak
akart.

— Száz font sterling ellenében
nem jelentem fel!

Kitiztettem neki a száz fontját.
Barátságosan mosolygott és ma-
gamra hagyott szent Tryfon képe-
vel, amely körül még mindig ég-
tek a gyertyák. És nekem úgy
tetszett, hogy szent Tryfon szólni
szeretne hozzám. Egy szót sze-
retne mondani. Egyetlen egy szót:

— Szamár!

Szerkesztői üzenetek

— Névtelen levelekre nem válaszolunk. —
Kéziratokat nem adunk vissza. — Levelet
csak válaszbélyeg ellenében írunk.

K. L. RÓZSAHEGY. Megfigye-
lése határozottan találó és helyes
s levélben majdnem önmaga adta
meg a választ arra, amit tőlem
kérdesz. Tény és igaz, hogy a mai
világban kétféle nőt lehet megkü-
lömböztetni. Az egyik szerény, ta-
karékos, dolgos, jó háziasszony,
jó anya, szerető feleség, odaadó
és önfeláldozó, nem lehet vele a
szépségversenyt megnyeretni, — a
másiknak vannak tervai, céljai,
szeret kávéházban ülni és este a
cukrázdába elmenni, vágyik szín-
házba, kabaréba, a táncot előbbre-
valónak tartja, mint a jó vacsorát,
férje rojtos nadrágban jár és pisz-
kos gallérban, reggel 10-ig alszik
és a délutáni alvást sem veti meg,
gyerekeit a cselédre bizza és az
éléskamra kulcsa a szakácsnénál
van. Szereti a jó parfümöt és a
 kölnivizet, szép, fess és talán egy
kicsit kacér is, olyan asszony, aki-
nek férjét irigylik az ismerősök és
azt mondják a háta mögött: na, az
sem érdemel meg ilyen fess asz-
szonyt. Az előbbi nő feleségnek
való, az utóbbi inkább szeretőnek
alkalmas. Az előbbi szívvel-lélek-
kel azon van, hogy az urának
otthona mindig kellemes és jó le-
gyen, nála nem az a fontos, hogy
ő jól érezze magát, hanem, hogy
az ura legyen mindennel megelé-
gedve. A csirkecombot az urának
adja és ő megelégszik a csirke
hátával és kiválasztja az ura ked-
venc ételeit és azokat főzi meg.
A másik magának vindikálja a
csirkecombot és a mellett, nem tö-
rődik vele, ha a leves kissé hideg
és nem okoz neki gondot az sem,
ha az ura bosszusan és éhesen
kel fel az asztaltól, válát vonogatja,
ha a szoba este hideg és azt fe-
leli rá, nem egészséges meleg szo-
bában aludni. Ennél mindig ő az
első, a második is ő, aztán me-
gint csak ő jön és csak aztán jön
talán az ura. Mondani is felesle-
ges, hogy ez az asszony nem való
feleségnek, nem való anyának és
csak azért ment férjhez, hogy neve
és ura legyen, de semmi kötele-
zettséget nem vall a magáénak.
Az ilyen asszony elsőrendű por-
téka az ágyban, de másodrendű,
sőt tizedrangú feleség és az ilyen
nő mellett nem is lesz boldog a
férfi élete. Ellenben az első kate-

góriába sorozott nőt tényleg arra
teremtette az Isten, hogy a férfi
mellett élje le életét és a férfi
ezer meg ezer gondját és baját
enyhítse. Evvel a nővel boldog
lesz a házasság és ez a nő azért
ment férjhez, mert szerette az
urát és szereti anyaságát. Az ilyen
asszonyt csak kevés férfi látja
meg és csak kevés veszi észre az
ilyen nő előnyeit. Elenben a fér-
fiak megérik a parfümöt és észre-
veszik a kacsintást, meglátják a
fess lábakat és azt mondják ma-
gukban, ejnye ezt a nőt ezer öröm-
mel venném feleségül, csak kér-
dés, hozzám jön-e. Egész bizto-
san hozzámegy, csak a dolgot a
végénél kell megfogni. Ha az em-
ber ilyen nőt lát az uccán, utána
fordul és hirtelen mellékgondola-
tai támadnak és gondolatban
elengedne életéből egy évet, ha
avval a nővel egy pásztorórát,
vagy egy pásztor tízpercet eltölt-
hetne. A másikat már nem veszik
észre, a másikon már rajta van a
konyhaszag, a másiknak egy ki-
csit ki van dolgozva a keze, ezt
csak gondolkodva csókolja meg
az ember, pedig ugye Őn is be-
látja, hogy ennek a kéznek egy
ujja ér annyit, mint annak a tíz
körme. Viszont baj, határozottan
baj, ha ez az asszony csak jó fe-
leség, gondos és szorgalmas anya,
mert egy jó feleségnek jó szere-
tőnek is kell lenni. Egy jó házi-
asszony legyen az ágyban szerető,
a konyhában jó szakácsné, a
gyerekszobában szerető anya és a
társaságban reprezentáló asszony.
Az ilyen nőnek az ura sohasem
fogja feleségét megcsalni és soha
nem marad ki reggelig. Igaza van.
Önnek abban is, hogy a második
kategóriába sorozott nők között is
van különbség. A konkoly között
is van jó buzaszem. Ez határo-
zottan igaz. Csakhogy ne felejtse
el, nagyon kevés azon emberek
száma, akik a konkolyból ki birják
választani a termő magot...

Ben Gil

„IRIS”

Parfüméria, Timișoara, II. Három kir. u. 13

Parfümök, kölnivizek, szappanok,
puderek és mindennemű kos-
metikai cikkek a legna-
gyobb választékban,
olcsó, versenyképes
árakon kaphatók.

TEGYEN EGY PRÓBARENDELÉST

Tulajdonos:

Reismann Sándor

A „Káviár” nyomdája

TIPOGRAFIA
UNION

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

CLISE FENYŐ,

Reggeli toaletti

A rosszul sikerült szerelmi vallomás

- Jogász: Annyira szeretem kegyedet, hogy belehalok.
- Orvostanhallgató: És ugye nekem hagyja testét boncolásra?